

GIYSİLERİM BENİ TERK ETMEDEN

—
**Joseph – Havva –
ya da
Belam İbn-i Bahura**

Cogito sayı 55 / 2008

Önce kahrı biçtiler üstümüze öyle dar ve bedenimizi öyle saran bir libastı ki, sığamadık kahrımızın içine... Loş ve basık, sisli sonbaharlar gibi uzak kaldık kendimize. Aynalarda siretimizi görene değin bilemezdik neydi bizi tutsak eden hesapsızca biçilmiş giyindiğimiz serzenişten elbisemize..Soyunmak istedik üzerimize bir kader gibi yapışan kahrımızdan, kurtulmak istedik üzerimize bir dağ gibi yıkılan yalnızlığımızdan...

Üstelik vardı başımızda taç misali zehir zemberek gerçeklik kelimeleri, hanidir niye boş ki papatyaların yerleri...

Ben rüzgârı seçtim, koştum en yokuşlu rüzgârlara, en rüzgârlı yokuşlara. Fırtınalar savursun istedim alsın götürsün istedim ya beni, ya da beni saran kumpaslı elbisemi...

Tufanı bekledim.. Bekledim en muhteşem okyanusları, sular alsın eritsin diye içimde biriken teslimliğe direnen korkuları..

Derin denizler karanlık, bir dalga, bir dalga daha ve üstünde bir bulut. Öyle bir karanlık ki örtü örtü üstüne, giysilerinden kurtulmakla ondan kurtulamazsın, bedenini kuşanmış ruhun hasretini çektiği yere varan değin.

Ve nihayet anladım layık idiye insan en sarhoş isyanlara, kanatlar menzilsizdir, uçar en yanlış semalara...

Pişmanlık tufandan kalanları temizlermiş.. İçim tertemiz, içim düz bir ova, en cıvıltılı bahçeler, en leylak kokulu ağaçlar...

İtiraf ediyorum sırtımdan bıçaklandım ne olmuş! Hançeri katilime veren de, hançer olup bedenimi kın bilip giren de bendim.. Ne Adem ne Havva ne Kabil ne de Belam ibn-i Bahura...Üstelik Joseph değil ben atıldım gemiden, Joseph değildi bendim o gemiye izinsiz binen..

İtiraf etmek istiyorum giysilerim beni terk etmeden...

Bilmedim izinsiz, sahihsiz matemler içinde; lale lale avare hasretin istasyonlarında ruhumu gölgelendirirken, rayıhasız acılardı hesapsızca mülküme aldığım; neden insan rüzgâra reva olanı anlamaz, hanidir ister maalesef alamaz bir demini bile altında ısladığımız hatıraların.

Uyudum rüyamda ninniler işittim, Yıldızlar düştü kirpiklerime uyandığımda, Mademki yaşıyordum, Bir *hiç kimse* kadar müptela olmalıydım sana. Omuzlarımdaki yük benden habersiz, Yürürken ağırdım aforoz şakşakçısı gözlerin nazarlarında.

Bir Mecusi olsam belki Mevlevihâne'de erirdim, Yada dönerdi başım Şems-i Tebrizî'nin avuçlarında, Neyleyim ki ben kalbimi rehin verdim, Bir avuç mültecinin kaçışlarıyla, Önce trenler terk ettiler bulvarları dolduran umutları, Sonra raylar döşendi medeniyetler arasında. Şah damarlarımda inleyen gençliyim esir etti beni, Tıbbi çözümler arayan kavgalarım, Kronik ağrılar üreten global hayat, Sular taşığında bil ki vakit kerahet, Neredeydin ey heteredoks tanrının bağlanamı, Çıplak ayaklar doldurduğunda bulvarları?

Bir köprünün altı mı üstümü daha emniyetlidir? Bir aşkın başı mı, sonu mu daha çok yakar? Yoksa biz mi külleriz anıları gururumuzla, Aslında Kenz-i Mahfi adlı kitapların yazıldığı çağlarda, Aşk ferahlatan bir şeydi, İsrak vaktinde çiğdem çimenler kadar taze Ve çıkmış bir can kadar tenden uzak, Uzaktı aynalardan, Uzaktı kiralık ökçelerden, kapital bakışlardan, Kutsal olan bir çok şeyin yanın da kutsanmış, Raptiyesiz rabitalarda raptedilen, Tüm çer ve çöpünü hayatın pullayıp, En geniş mekânından kainatın, Yani sığılmazın sığıdığı yerden, Yani gönülden atan, Yerine sen, yerine seni her yanı seninle boyayan, Seninle boyanan, Sensiz beyazları kara, Senli karaları beyaz bilen, Olur olmazı değil, her şeyi değil, hiçbir şeyi değil, Yalnız seni bilen bir şeydi. Ve neydi ki yağlı ipler boynundayken, Kalbi berrak ve derinliği kadar okyanusun gizemli, Hevessiz ümitler kadar kahpe gülüşlere aykırı, Ayın on dördü, Ömrün yirmi beşi kadar parlak kılan tatmak istiyorum giysilerim beni terk etmeden yani ölmeden önce.